

சுதந்திர இலங்கையில் கல்வியில் மொழிக் கொள்கை - பயன்நோக்கிய சிந்தனைகள்

வ. ஆறுமுகம்

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்று ஐம்பது ஆண்டுகளின் நினைவினைப் போன்ற விழாவாகக் கொண்டாடும் ஆண்டு 1948 இல் ஆல்பிரெஸ்டிடமிருந்து சுதந்திரம் பெற்ற காலத்தொட்டு நாட்டின் சுதந்திர அந்தஸ்துக்கு ஏற்ற, "பொருத்தமான", முறைகளில் பல்வகைத் திறைகளிலும் புதிய கொள்கைகள் வகுக்கப்பட்டமை வரலாறு. சிந்தனைகள் புதிய நினைவுகளில் செல்வதற்குக் காலாதிருந்த காரணிகளும் "சுதந்திரம்", "இழைமை", என்ற சித்தாந்தங்கள் மூன்றையேனும் அவற்றின் அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்ட, வளர்க்கப்பட்ட, கொள்கைகளில் கல்வியில் மொழி பற்றியது பிரத்தியேகமாகப் பிரித்தெடுக்கத்தக்கது. அக்கொள்கை இந்தக் காலகட்டத்துக்கடிகளாக வளர்ந்த வகையும், முகங்கொடுக்க வேண்டியிருந்த பிரச்சினைகளும், அவற்றினைத் தாண்டிக் கைக்கொண்ட வழிகளும் இன்றும் விமர்சனத்துக்குரியவையாகும்.

நாட்டின் கல்வித்துறையில், இன்றைய நடைமுறையிலும் மொழியின் பயன்பாடு பற்றிய நிலைப்பாடு இன்னளும் சிந்தனைக்குரியதாகவே காணப்படுகின்றது. ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்பும் எமது மொழிக்

கொள்கை பல கேள்விகளை எழுப்புவதற்கான உருக்கொண்டுள்ளது. அது தீர்த்துவிட்ட பிரச்சினைகளிலும் பார்க்க, முகங்கொடுக்கத் தவறியவையும்; புதிதாகக் கிளப்பிவிட்டப் பட்டனவையும் இன்றும் பாசிய தாக்கங்களால் செலுத்துபவையாகக் காணப்படுகின்றன. எனவே அதைப் பற்றிய மறுபரிசீலனை காலத்தின் கட்டாய தேவையாகும். அல்லாத மான பரிசீலனையில் அளவுகோலாகப் பயன்படுத்த உகந்த கருவி அக்கொள்கையின் பயன்நோக்கியதாக அமைவதே பொருத்தமாகும். அதற்கெப்பிவை இக்கட்டுரை "பயன் நோக்கிய சிந்தனைகளைக்" கருக்கொண்டப் பட்டது.

பயன்நோக்கிய பாடலையை கடந்தகால, நிகழ்கால, எதிர்காலக் கண்ணோட்டங்களில் செலுத்துவது இக்கட்டுரைகள் அடிப்படையாகும். "பயன்நோக்கு" என்ற எண்ணம் கவனத்துக்கொடுக்கப்படும் காலகட்டத்தில் உருவான மொழிக்கொள்கை இலங்கைக் கல்வி என்ற பயனைக் கொடுத்துள்ளது? நாட்டின் வளர்ச்சியில் என்ன தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது? அதன் அமுலாக்கம் குறித்த கேள்விகளும் எய்தியதா? அல்லது

பதினாறு ஆயிரம் பரிசீலனைகளைப் பெற்றிருந்ததால் என்ற பல்வேறுபட்ட பரப்புக்களை விவாதித்துள்ளது. காண்கின்ற தோற்றம், எதிர்க்கால நோக்கில், மாற்றமுற வேண்டுமா என்ற வினாவுக்கு விடை கூட்டுவதாக அமைவது பரிணாமத்தின் பூர்வீகமாகும்.

பின்னணி

இலங்கையில் கல்விவியல் மொழிக் கொள்கை என்ற ஆய்வுப் பரப்புப் போதனை மொழியாக, இரண்டாம் மொழியாக, இணைப்பு மொழியாக வகுக்கப்பட்ட கொள்கை/கொள்கைகளை அடக்கிச் செல்வதாகும். அக்கொள்கைகளின் பயன் நோக்கிய பார்வைவீதும் இதே வரலாற்றுக் கருத்திற் கொள்ளப்படுகின்றன. அவற்றுப் பரிசீலிக்கும்போது அவை உருவாவதற்குக் காரணமாக இருந்த காலத்தின் தேவைகள், இத்தேவைகளின் பின்னணி, எல்லைவற்றைக் கவனத்திற் கொள்ளாமல் இருக்கமுடியாது. அவை கருத்திற்கொள்ளப்படும்போதுதான் அவற்றின் வழியாகத் தோன்றிய நிலைமை களையும் அவற்றுக்கு முகங்கொடுக்கப்பட்ட முறைவிளையும் பகுத்துப் பார்க்கலாம். அப்போதுதான் கூடுதல் ஐயப்பது ஆண்டுகளின் மொழிக் கொள்கையின் திசையும் திருப்பங்களும் தெரியவரும். அவை சென்ற பாதை வளர்ச்சிக்கு வழியாகியதால் அம்வது முடக்குச் சத்துக்குள் கொண்டுவீட்டாதா என்பது சித்திகக் வேண்டியது.

சுதந்திர இலங்கையில் கல்விவியல் வளர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மொழிக் கொள்கைகள் சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்னரே கால் கொண்டுள்ள தொடக்கவீட்டை என்பது வரலாறு கூட்டுகும் பாடம். ஆந்திரர்கள், குறிப்பாக ஆங்கிலேயர் புகுந்திய பரப்பிய கிறித்தவ அடிப்படையிலான மேற்கத்திய கல்வி, மறுதலை நிலையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எழும்பிய கதேசிய மறும்வளர்ச்சி அவைகள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தே தேசிய

எழுச்சிக்கான உந்துசக்தியாக அமைந்தன. அவை மதமறுமலர்ச்சியில் வேர் விட்டிருந்ததாலும் அவற்றின் வழியில் மொழி கலாசார நிலையில் தோன்றிய விழிப்புணர்ச்சி கதேசிய உணர்ச்சிக்கும் எழுச்சிக்கும் வித்திட்டது. அம்வாழ்ச்சிப் பிரவாகத்தில் பிறந்த இயக்கம் கனம் அவை உருவாக்கிய அமைப்புக்களும் ஆங்கிலத்தின் ஆக்கிரமிப்பு அந்தளவுக்கு அறைகூவல் விடுப்பவ்வாசப் பரிணமித்தன. அதன் விளைவாகப் பிறந்த கயபாணை இயக்கமும் அதன் சித்தாந்தமும் இலங்கையில் மொழிக் கொள்கையைத் திசைப்படுத்திய செம்வாக்குகளில் சுதந்திரமானவை என்பதை மறுக்க முடியாது.

ஆங்கிலக்கல்வி, அதிவு என்பவற்றினால் அந்தநிலை மேலியலையில் தின்ற "உயர் குழுவின்" அனுபவித்த பிரத்தியேக "பொகல் கருத்து" எதிரானதாக, ஆட்சேபணையாகவே கயபாணை இயக்கம் தோன்றியது. ஆங்கிலக் கல்விய் பின்னணிவைக் கொண்ட, "உயர் குழுவின்" பொது வாழ்க்கைவீதும் ஆட்சிப் பீடத்திலும் பெற்றிருந்த ஆதிக்கத்துக்கு எதிரானதாக அது வளர்ச்சி பெற்றது. அந்தச் கயபாணைக் கிளர்ச்சியின் முன்னணியில் வடமாகாணமும் வாழும்பாண நகரமும் தின்றன. 1925இல் "வாழும்பாண இளைஞர் காங்கிரஸ்" முன்னெடுத்த பாளையம் 1930களிலும் கயபாணை இயக்கம் தொடர்ந்தது. இயலுமான அளவுக்கு ஆங்கிலம் தவிர்த்த வளமும் பாடல்களிலும் கட்டலய இலவசக் கல்வி கதேசிய மொழிகளில் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று 1934இல் வடமாகாண ஆசிரியர் சங்கம் திறந்துவெற்றிய தீர்மானம் கயபாணை இயக்கத்தின் பயனத்தின் முதலாம் படியாக அமைந்தது.

அக்காலச் சட்ட நிபுண சபைவீதும், அதனைவருத்து 1931இல் டொனலூர் அரசியற் திட்டத்தின்படி அமைந்த அரசாங்க சபை யிலும் - குறிப்பாக இரண்டாம் அரசாங்க சபையிலும் (1936-47) நாட்டின் தேசிய சட்ட சபை கயபாணை இயக்கத்தின் அரசாங்க விளங்கியது. அதன் முன்னணியில் சேர்

மொன்ஸ்பயம் இராமநாதன், அகனாரத்தினம், சிடபீன்டிடபிள்வு, கன்னங்கரா, டபீன்டி, தகநாயகா, யிடிஎன், குலரத்தின, டி.பி. ஸாப் மொன்ரோர் லீண்ட்ரீன், 1925இல் இலங்கைத் தேசியக் காங்கிரஸ் கல்வித் திணைக்களம் பற்றி வெளியிட்ட அறிக்கையில் கல்வி ஊடகமாகக் கதேசிய மொழிகளைப் புகுத்தப்பட வேண்டும் என்று கோரியது.

கதேசிய மொழிகள் போதனாமொழி களாகக் கைவாண்ப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து, கல்வித் தத்துவார்த்த அடிப்படையில், தாய் மொழியே சிறந்த கல்வி மொழியாகும் என்ற வாத்தினியால் வலுப்படுத்தப்பட்டது. 1929இல் வெளியிடப்பட்ட மக்ரே குழுவினரின் அறிக்கை கல்வி மொழியாகத் தாய் மொழியின் பயன்பாட்டுக்கு வாதிகள் செய்வ வேண்டிய தேவையைக் கட்டிக்காட்டியது! அரசாங்க சபைக்கு உள்ளும் புறமும் எதிரொலித்த போதனாமொழி பற்றிய வாத்தினியவாதிகள் ஆங்கிலத்தின் தொடர் உபயோகத்துக்கு மாற்றகரீவ காணப்பட்டன. கதேசிய இலக்கத்தினரின் வற்புறுத்தல்கள் கதேசிய மொழிகளின் உபயோகத்தையே முன்வைத்தன.

கல்வித் தத்துவ, உணர்வியல் அடிப்படையில் ஊடகமாகத் தாய்மொழி வற்புறுத்தப்பட்டதுடன் ஆங்கிலத்தின் உபயோகம் பாமர மக்களுக்குக் கல்வி உரிமையை மறுப்பதாகும் என்ற வாத்தினர் அழுத்தம் பெறத்தொடங்கியது. அன்றைய இலங்கையில் "தரகால கல்வி" என்ற வளரவளற மேற்கத்திய சமயவைக் கொண்ட கல்வியையே குறிப்பதாக இருந்தது. அதை வழங்குவனவராக ஆங்கிலப் பாடசாலைகளே செயற்பட்டன. அவை கட்டணம் வசூலிப்பனவாக இருந்தனவையால் சாதாரண மக்கள் கட்டணம் செலுத்திக் கற்க முடியாது. அந்தக் கல்விவழி பெறும் வாய்ப்பை முறந்திருந்தனர். அந்த நிலையை மாற்றி ஏழைகள், செல்வந்தர்கள் யாவருக்கும் கல்வித் தரகாலம், கட்டணம் கிடக்க வேண்டும் என்று கோரியவர்கள் அதற்கான வழியாகத் தாய்மொழி ஊடகத்தை ஆதரித்தனர்.

அந்தப் பின்னணியிலேயே இலங்கை கல்விமொழிக் கொள்கை அத்திவார மிடப்பட்டது. 1940களில் உலகுப்பெற்ற அந்தக் கொள்கை காலத்தின் போக்காகக் காணப்பட்ட. "கத்திரி இறைமை" என்ற விளக்கத்தினாலும் வலுவமைக்கப்பட்ட உணர்வையும் மயத்திற் கொண்டதால் வேண்டும், வளர்ப்போரும் கத்திரி இலங்கையின் இறைமையின் எடுத்துக்காட்டாக நாட்டின் மொழிக் கொள்கை பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்ற தேவையையும் கருத்திற் கொண்டதால் வேண்டும். அவை எல்லாவற்றின் ஒட்டு மொத்த உருவானவியை கல்வி மொழிக்கொள்கை பிறந்தது.

கல்விமொழிக் கொள்கை - ஆக்கமும் அமுலாக்கமும்

இலங்கை 1948இல் கத்திரிம் அவைத் தாறுக் கல்விமொழிக் கொள்கைக்கான அத்திவாரமும் அதன் போக்கை நெறிப்படுத்திய நினைக்காட்டினும் முன்பேயே வலுப்பெற்றுவிட்டன. 1943இல் கல்வி வீசேட குழுவினரால் முன்வைக்கப்பட்ட வீதப்பாளர் களும் அவை தொடர்பாக அரசாங்க சபையால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தீர்மானங்களும் இங்கு கவனத்திற்கு கொள்ளத்தக்கன. அச்சந்தர்ப்பத்தில் அரசாங்க சபையில் இடம்பெற்ற விவாதத்தில் முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் எதிர்க்காலத்துக்குக் குறிப்பாட்டு வனவாக அமைந்தன.

1943இல் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அறிக்கை போதனாமொழி பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் தாய்மொழி ஊடகத்தை இடைக்கியப் பாதை யாகக் சிபார்சு செய்தது. ஆரம்ப மட்டத்தி் விருந்து பல்கலைக்கழகம் வரை தாய்மொழி போதனாமொழியாக்கப்பட வேண்டும் என்ற இலக்கினை அக்கல்வி வீசேட குழுவினர் ஆதரித்தனர்.² அவர்கள் 'தாய்மொழி' என்ற பதத்துக்கு வளரவியக்கணம் வீதித்தவீதம் அன்று இலங்கையில் வழக்கிலிருந்த எண்ண மொழிகளையும், ஆங்கிலம் உட்பட உள்ளடக்கிலிருந்தது. அது வாறுமாயு :-

(1) பெற்றோர் சிங்களவர் அல்லது தமிழராக இருப்பின் நினைவைக்கேற்ப, சிங்களம் அல்லது தமிழ்.

(2) உயர்ப் பெற்றோராவின், வீட்டுமொழி - அதாவது பெற்றோராலும் பிள்ளைகளாலும் பேசப்படுகின்ற மொழி.

(3) ஏனையோர் வீடடத்தில், பெற்றோர் வீடுமட்டும் எந்த மொழியும் ஈவாய்க் காராகும் பதங்கியும் ஆங்கிலத்தைத் தெரிவி; செய்தனர். சோனகர் தாம் வசித்த இடத்தைப் பொறுத்து, சிங்களத்தை அல்லது தமிழைத் தெரிவி; செய்தனர்?'

கவலி விசேட குழுவினர் சிபார்சுகளின் அடிப்படையில் கவலிச் செய்துள்ள தனது சிபார்சுகளை, மே 1944இல் அரசாங்க சபையில் மேல்வருமாறு சமர்ப்பித்தது :-

(1) ஆரம்ப பாடசாலைகளில் தாய்மொழி போதனாமொழியாகும்.

(2) உயர்-ஆரம்ப பாடசாலைகளில் கீழ்ப் பிரிவுகளில் தாய்மொழி அல்லது இருமொழி (bilingual) போதனாமொழியாக இருக்கலாம். (இரு மொழிகளில் ஒன்று ஆங்கிலம் என்ற வழக்கே கைக்கொள்ளப்பட்டது)

(3) உயர்-ஆரம்ப பாடசாலைகளில் மேற் பிரிவுகளில் சிங்களம், தமிழ் அல்லது ஆங்கிலம் அல்லது இருமொழி போதனாமொழியாக இருக்கலாம்.⁴

அப்பிரேரணை விவாதிக்கப்பட்டபோது திருவாளர்கள் டபிள்யூ. தநாயகா, ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா தனித்தனியாக முன்வைத்த திருத்தங்கள் கவனத்திற் கொண்டதற்க்கள்⁵

திரு. தநாயகாவின் திருத்தம் 'எவ்வாற்பாடசாலைகளிலும் ஆங்கிலம் கட்டாய இரண்டாவது மொழியாக, சிங்களம் அல்லது தமிழ் போதனாமொழியாக இருத்தல் வேண்டும்' என்பது. திரு. ஜெயவர்த்தனாவின் திருத்தம் 'எவ்வாற்பாடசாலைகளிலும்

ஆங்கிலம் வீடுமொழியாக, தாய்மொழி போதனாமொழியாக இருத்தல் வேண்டும்.' திரு. ஜெயவர்த்தனாவின் பிரேரணை தாய்மொழி எனச் சிங்களம், தமிழ் என்பவற்று மட்டும் அருத்திற் கொண்டதாகத் தெரிகின்றது. கவலி விசேட குழுவினர் தாய்மொழி என்று கூறியபோது அதற்குக் கொடுத்த விளக்கத்தில் ஆங்கிலத்தைவும் உள்ளடக்கியமை புறக்கணிக்கப்படுவதாகவும், இரண்டு தேசிய மொழிகள் (ஆங்கிலம், தமிழ்) மட்டும் அருத்தக்கொடுக்கப்படுவதாகவும் முத்திரை தடையவராகக் காணலாம். எனினும், அவ்விரு திருத்தங்களும் நேர்மடிக்கப்பட்டு தீர்மானம் மேற்கண்டவாறு எடுக்கப்பட்டது :-

(1) ஆரம்ப பாடசாலைகளில் ஊடகம் தாய்மொழியெனும்.

(2) உயர்-ஆரம்ப பாடசாலைக் கீழ்ப் பிரிவுகளில் ஊடகம் தாய் மொழி அல்லது இருமொழியாக இருக்கலாம்.

(3) உயர்-ஆரம்ப பாடசாலைகளில் மேற் பிரிவுகளில் ஊடகம் ஆங்கிலம், சிங்களம் அல்லது தமிழாக இருக்கலாம்.

அதனை நோக்கும்போது அன்றைய அருத்து மோதல்கள் மத்தியில் திட்டவாட்டமான நினைப்பாட்டை எடுக்கமுடியாமல் இருப்பறி நினைக்குத் தொடர்ந்தும் இடங்கொடுக்கப்பட்டதை அவதானிக்கலாம்.

அந்தச் சமகாலத்தில் அரசாங்கமொழி பற்றிய வீடடத்தில் அரசாங்க சபையில் முன்வைக்கப்பட்ட அருத்துக்கள் கவலி மொழிக் கொள்கைகளும் பொருள் பொதித்தவையாகக் காணப்பட்டன. அது தொடர்பாக 1943 ஜூன் 22இல் திரு. ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா முன்னறிவித்த மொத்த பிரேரணை 1944 மேயில் விவாதத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அதில் போதனாமொழியொடு தொடர்புபட்ட அம்சமும் இடம்பெற்றிருந்தது. அது வருமாறு :-

'நியாயமான அளவு கால எல்லைக்குள்

சிங்களத்தை அரசு கடும் மொழியாக்கும்
தேர்தலில்

(அ) எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் சிங்களம்
பொதுமொழியாக்கப்பட வேண்டும்.

(ஆ) எல்லாப் பொதுத் தேர்வுகளிலும்
சிங்களம் கட்டாய பாடமாக்கப்பட
வேண்டும்.

என இச்சபை கருதுகிறது."

விவாதத்தில்போது 'சிங்களம்' என்னும்
பதம் ஊரும் இடங்களில் 'தமிழும்' என்று
சொந்தக்கொள்ள திரு. வெயலரத்தனா
இயல்வினார். அதற்கேற்ப திரு. வி.
நவநவாப கொண்டுவித்த திருத்தம் பெரும்
பான்மை வாக்குகளால் ஏற்றுக் கொள்ளப்
பட்டது. ஆங்கிலேயர்க்கு அத்தீர்மானத்தை
அமுலாக்கத் தேவையான வழிவகைகளை
ஆராய்வதற்கென அரசாங்க சபையில்
தெரிவுக்குழு ஒன்றும் நியமிக்கப்பட்டது. உத்த
வழிகளில் ஒன்றாக பங்களிக்கமுன் உட்பட
தேசியமொழிகளைக் கல்வி ஊடகமாகப்
பயன்படுத்துவதை விந்தனுரைத்தது.¹

அரசாங்க மொழி பற்றிய தீர்மானமும்
கல்விமொழி பற்றிய தீர்மானமும் ஒர்த்தாழ
ஒரே காலப்பகுதியில் எடுக்கப்பட்டனவ.
இருத்தும், ஒவ்வொன்றும் காட்டிய பாதைகள்
ஒன்றோடொன்று முரண்படுபவைவாகவே
தோன்றின. அரசாங்கமொழிகளாகத் தேசிய
மொழிகளை முன்வைத்தவர்கள், ஆங்கிலத்
தில் இடத்தை நிராகரித்தபோது, இவ்வகை
கத்திரம் பெறுகின்ற சூழ்நிலையில் அந்நில
மொழி அரசாங்கமொழியாக இருப்பது
காட்டின் 'கத்திர இறைமை' அந்தத்துக்கு
மறுதலைவரானது என்ற வாதத்தை
அமுத்தினர். அந்த நிலைப்பாட்டில், 'தாய்
மொழி' என்ற வரையறை ஆங்கிலத்தைதும்
உட்படுத்தும் விளக்கத்தில், தாய்மொழி என்ற
எண்ணம் தேசியமொழி என்ற பிரஸாத்தில்
அடங்கியது. அது மட்டுமல்லாமல், ஆங்கிலத்
தில் இடத்தில் அரசாங்க மொழிகளாகத்
தேசியமொழிகளை நடைமுறைப்படுத்தும்

போது அவற்றைப் பொதுமொழிகளாகவும்
பயன்படுத்துவதே தக்கரிதானிற்று. ஆனால்,
ஊழிப்போயிருந்த காலம் விரிபுட்களில்
அமுத்தம் கல்விமொழி விவசாரத்தில் அக்
தக்க ரீதியான சிந்தனைகளைத் தேராதேத்தது.
உயர்-ஆரம்ப பாடசாலைகளில் மேற்கிரிவுகளி
லேனும் ஆங்கிலம் தொடரவேண்டும் என்ற
போக்கிலே வென்றனர். அதன் விளைவாக,
சிங்களம், தமிழ் என்பவற்றோடு 'மாற்று
விரிப்பாக' ஆங்கிலத்தைதும் பொதுமொழி
யாக ஏற்றுக் கொள்வது தவிர்க்க முடியாத
தாயிற்று. இவ்விதமான மாற்றுவிருப்புகளுக்கு
இடம்கொடுக்கும் நடைமுறை தாராளப்
போக்கின்க்கக் கண்டிரிப்பதாகப் பெருமை
பேசிக்கொள்ள உதவினாலும் இவ்வகையில்
கல்வியில் மொழிக் கொள்ளையை - ஊடகமை
கவும் பாடத்துறைவாகவும் - பாதுகாத்துள்ள
பாதையை வகுக்கவும் சென்றிருந்ததும் பாரிய
நடைவாக இருந்ததுள்ளது.

கத்திரம் அடைந்தபின்னர் கல்வியில்
மொழிக் கொள்ளையில் வளர்ச்சியிலும்
அமுலாக்கத்திலும் ஒரு புறத்தில் அரசியல்
கருத்துக்களும் மறுபுறத்தில் நடைமுறைச்
சாத்தியம்க்காதி பற்றிய வள்ளல்களும்
பிணைந்து காணப்பட்டன. அரசு கருமொழி
என்ற நிலைவிரிந்து ஆங்கிலம் அகற்றப்பட
வேண்டும் என்ற கோஷம் கல்வி
ஊடகமாகவும் அதன் நிலைமைய் பாதிப்பது
வளர்ச்சிக் கோவமாகியது. அதற்கான
வழிகாட்டிகளை முன்வைக்க அரசு அதிகம்
தாமதிக்கவில்லை. 1950இல் வெளியிடப்பட்ட
அக்கருத்துக்களின் அடிப்படையாக இரண்டு
கலாப்பாடும் காணப்பட்டன.

(1) குறுந்தை வீட்டு மொழியில் கற்பிக்கப்
பட வேண்டும்.

(2) சர்வதேசப் பண்பாட்டுக்கும் மேற்
கத்திய சிந்தனைகளுக்கும் வாயினை
ஒரு ஊடகத்தில் தேவை கவனத்திற்
கொள்ளப்பட வேண்டும்.

வீட்டுமொழிக்கூடான கல்வி என்பதில்

அரசியல் வதாரத்தின் நிறுவனமும், சர்வதேசத் தொடர்புச் சாதனம் என்ற தேவையில் ஊடலுறை வசதிக் குறிப்போனும் இணைக்கின்றதைக் காணலாம். இவ்விரண்டுக்கும் இடையேயான பொருத்தமும் முயற்சிகளும் விட்டுக்கொடுக்கும் போக்குகளும் அன்று. தொடர் குணங்களின் மொழிக் கொள்கையின் அடிப்படைய நினைவித்துள்ளன.

1950இல் மேற் கொள்ளப்பட்ட தீர்மானத்தின்படி, கல்விமொழியாகத் தேசிய மொழிகளின் உபயோகத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு நிலைமை பொருத்தமெனக் காணப்பட்டது. அத்தகைய மாற்றத்தை ஊடலுறைப்படுத்தக் கல்வி மத்திக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது.⁷ IX ஆம் X ஆம் வகுப்புக்களில் ஊடலுறைத்தைக் கொண்டு வருவதாயில் பன்னிரண்டு மாத முன்படிவித்தல் கொடுக்க மத்தி கட்டமைப்பட்டிருந்தார். அடுத்துவந்த காலப் பகுதிகளில் மொழி மாற்றத்துக்கான அமைச்சரின் பிரகடனங்கள் அவ்வதிகாரத்தைவாய் பண்படுத்தி அம் தரமுக்கியே மேற்கொள்ளப்பட்டன. அதன்படி 1951 டிசம்பரில் விடுக்கப்பட்ட பணிப்புறையின்படி, 1953இல் VI ஆம் வகுப்பில் ஆரம்பித்து 1954, 1955 ஆண்டுகளில் முறையே VII, VIII வகுப்புக்களில் ஊடல் மாற்றம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. சிங்கள, தமிழ் பெற்றோருடைய பிள்ளைகள் சிங்களம், தமிழ் என்ற ஊடல்களில் கல்வி பயிலும் முறை கொண்டு வரப்பட்டது. அதுவரைக்கும் ஆங்கிலத்தை மாற்றுவிடுபடி ஊடல்களாகப் பண்படுத்த அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த உரிமை பாதிக்கப்பட்டது. ஆனால், ஆங்கிலத்தின் தொடர் உபயோகத்தைப் பேண விரும்பியவர்களின் ஆட்சேபணைகள் நிற்கவில்லை. சில பாடங்களுக்குத் தகுதியான ஆசிரியர்களைப் பாடநூல்வாரை பற்றாக்குறை என்ற காரணம் காட்டப்பட்டது. விண்வாக VII ஆம் VIII ஆம் வகுப்புக்களில் விஞ்ஞானம், கணிதம் என்பவற்றை ஆங்கிலத்தில் கற்பிக்க அனுமதிக்கும் வகையில் 1951ஆம் ஆண்டு டிசம்பரில் பணிப்புறை 1953 நவம்பரில்

மாற்றியமைக்கப்பட்டது. அதற்கிடையில் அப்பிரச்சினை தொடர்பாகப் பரிசீலிக்க நிலைக்கப்பட்ட குழு ஒத்திப்பட்ட அதன் பரடல் களைக் கற்பிப்பதற்குத் தேசிய மொழிகளை உபயோகிப்பதன் சாத்தியத்தை ஆராய்ந்த குழு 1954இல் வகுப்பு; VII இளம் 1957இல் வகுப்பு; VIII இளம் எம்மாய் பரடல்களுக்குத் தேசிய மொழிகளின் பிரயோகத்தைச் சிபாரிசு செய்தது.⁸ அதன் அங்கீகாரத்துடன் VIII ஆம் வகுப்பு; உட்பட தேசியமொழிகளின் முழுமையான உபயோகம் ஊடலுறைக்கு வந்தது.

கல்விமொழிக் கொள்கையில் வலக்கி தாண்டிய அடுத்த கட்டம் IX, X வகுப்புக்களில் தேசியமொழிகளின் பாவனைவை விலக்கிப் பது. அதைப் பரிசீலிக்க 1952 ஒக்டோபரில் தேசியமொழிகளில் உயர்கல்வி பற்றிய ஆணைக்குழு தீர்மானிக்கப்பட்டது. சிரேஷ்ட இடைநிலைப் பாடசாலைகளிலும் பல்சைக் கழகத்திலும் தேசியமொழிகளைப் பயன்படுத்தும் சாத்தியத்தை ஆராயும் பொறுப்பு; அதனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. 1954இல் வெளியிட்ட தனது இடைக்கால அறிக்கையில் ஆணைக்குழு கையாணும் பிரயோகத்தின் கோட்பாட்டினை அங்கீகரித்தது. அந்த இடைக்கால அறிக்கையோடு ஆணைக்குழுவின் தலைவர் இணைத்திருந்த அவரது மாற்றுக் கருத்துக் கவனத்திற்கொள்ளத்தக்கது. தென்கிழக்கில் அச்சிடப்பும் தூய்களினால் தழிற்சாலைக்கு அணுகல்கள் இருப்பதாகவும், சிங்கள நூல்கள் போதுமானவையாக இல்லை என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார். தமது கருத்தை வலக்கி "கவனக்கு செலுத்தப்படுகா விட்டால் சிங்களம் பேசும் மாணவர்களும் பிரதிபலமான நிலைக்கு உட்படுத்தி, தமிழ் பேசும் மாணவர்களும் போன்று தரத்தினை அப்பாடல்களில் அடையவைத் தீவிரத்தாக ஆக்கிவிடும். ஒரு அரசாங்கமொழி மட்டும் இருந்தால் இக்கடிமம் எழமாட்டாது" என்று அவர் தெரிவித்த கற்று கல்வி மொழிப் பிரச்சிணையில் இன உணர்வு; சார்த்த அரசியல் சித்தனைகள் முதன்முதலாகத்

தலைதாக்குவதாகக் கொள்ளத்தக்கது. மீற காவத்தில் ஏற்படப்பட்ட உணர்வுகளுக்கு அப்பாடிப்பட்ட கருத்துக்கள் துபரிவுவளவை அளவளந்தன. அந்த 'ஒரு அரசு கருமமொழி மட்டும' என்ற கருத்துத் தமிழ் மாணவருடைய கல்விக்குப் பாரதூரமான கெடுதியை விளைவித்திருக்கும். இவர்கைக் கல்வியில் இயல்பான விருத்தியின் அதிர்வு அடையாளங்கள் அன்று சபையெறவில்லை. எனினும், விஞ்ஞானம், கணிதம் ஆகிய பாடங்களுக்கு சிக்கனத்தில் போதிய நூல்களும் ஆசிரியர்களுமே இன்மை என்று அவருடைய குறிப்பு, சிரேஷ்ட இடைநிலைப் பாடசாலைகளில் அப்பாடங்களுக்குத் தேசியமொழி ஊடகத்தைப் புகுத்துவதில், அடுத்துவந்த அரசு முடிவுகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தியது.

ஆய்விக்கப்பட்ட இடைக்கால அறிக்கை கீழ் அடிப்படையில் 1955 ஜனவரியில் அரசு வெளியிட்ட கொள்கைப் பிரகடனம் கணிதம், விஞ்ஞானம், மேற்கத்திய மொழிகள் தவிர்த்த ஏனைய பாடங்களுக்கு ஊடகமாகத் தேசிய மொழிகளைப் பயன்படுத்துவது என்பதை வெளிப்படுத்தியது.¹⁰ அதற்குப் பொருந்த 1955 ஜனவரியில் கல்வி அமைச்சர் விடுத்த பணப்புரை 1956 ஜனவரியிலிருந்து IX ஆம் வகுப்பிலும் 1957 ஜனவரியிலிருந்து X ஆம் வகுப்பிலும் அம்மாதத்துக்கு வழிவகுத்தது.

XI ஆம் XII ஆம் வகுப்புகளில் தேசிய மொழிகளின் அழைக்கம் அதே போக்கி னையே பின்பற்றியது. தேசிய மொழிகளில் உயர் கல்வி பற்றிய ஆணைக்குழு இதழில் அதனை ஆதரித்தபோதும் அம்சத்தவர்களில் மூவர் அதனை எதிர்த்தனர். ஆங்கிலம் தொடர்த்தும் வழக்கிலிருக்க வேண்டும் என்பது அவர்களுடைய காதம். இம்முறையும் இடைக்கால அறிக்கைகளில் தேசிய மொழிகளின் பாவனையை ஆதரித்திருந்தமே குறிப்பிடத்தக்கது. இக்குப்பிலும், 1956 ஜூன்மையில் வெளியிடப்பட்ட அமைச்சரின் பணப்புரைக்கேற்ப 1958 ஜனவரியில் XI ஆம்

வகுப்பிலும் 1959 ஜனவரியில் XII ஆம் வகுப்பிலும், குறிப்பிடப்பட்ட சில பாடங்கள் தவிர்த்த. எல்லாப் பாடங்களிலும் தேசிய மொழிகள் போதனாமொழிகள் ஆக்கப்பட்டன. வித்தியைக்காக அமைந்த பாடங்கள் கணிதம், விஞ்ஞானம், பொருளியல், அளவையியல், மேற்கத்திய மொழிகள், மேற்கத்திய இசை என்பனவாரும். அவற்றைப் போதிப்பதற்கு வசதிவான ஊடகத்தைத் தெரிவு செய்வதற்குப் பாடசாலைகளுக்கு உரியவை கிடைத்தது. அப்படியான தெரிவு ஆக்கியவைகே இருந்தமை தவிரக்க முடியாததானிற்று. அவ்விதமான பரிமாண வளர்ச்சியில் தேசியமொழிகளுக்கு ஊடகக் கற்ற மாணவ தொகுதி 1959இல் பங்களைக்கழகத்துக்கு அனுமதி போரும் நினைவை உருவாகியது.

பங்களைக்கழக மட்டத்தில் கல்வி மொழிக்கொள்கைகளின் உருவாக்கம் ஆரம்பத்திலிருந்து இறுதியானிற்று. இரண்டு முக்கிய பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு சர்க்கை வளர்த்துள்ளதும்க்கப் பட்டுள்ளது. அவையாவன -

- (1) தேசிய மொழிகளில் போதுமான நூல்களின் பற்றாக்குறை.
- (2) புதிய மாணவரிடையே ஆங்கில அறிவுக்குறைபாடு அவர்கள் ஆங்கில நூல்களை உபயோகிப்பதைத் தடைசெய்யும். மறுபக்கத்தில், பாடசாலை மட்டத்தில் தேசிய மொழிகளில் கற்று வந்த மாணவர்களுக்கு அனுமதி மறுப்பது உயர்கல்வியைப் பெறும் உரிமையை மறுப்பதாகும் என அமைந்தது. அமுத்தல் களுக்குப் பணியே வேண்டிய நிலையில், வித்தியோதாய, வித்தியாவுக்கார பங்களைக் கழகத்தை உருவாக்கியும் இவர்கைப் பங்களைக்கழகத்தை இணங்க வைத்தும், களைத்துறையில் தேசியமொழி ஊடகத்தை அமுலாக்குவதில் அரசு ஊழ்வினைகளைத் தடைசெய்தது. ஏனைய பாடத்துறை களில் கொள்ளகவாக்கம் உறுதியானதாகக் காணப்படவில்லை.

1950களில் உயர்கல்வி மொழி ஏதுவாக இருக்க வேண்டும் என்பது நாளாவதி விவாதமானவர்களுக்கும் இடம்மொழிப்பதாக இருந்தது. இவ்வகைப் பங்களைக்கழகத்தைப் பொறுத்தவரை ஊடக மாற்றத்துக்கு ஏராளம்; இருக்கவில்லை. கலை, சிறுநீர் போன்ற கல்விப் பீடங்கள் தலைந்த ஏழை வற்றில் தீவிரமாகவந்திருந்த மாற்றம் சாத்தியமில்லை என்ற கருத்தே மேலோங்கியது.¹¹

தேசியமொழிகளில் உயர்கல்வி பற்றிய ஆணைக்குழு இதிலும் பிளவுபட்டுக் கொண்டிருந்தது. பெரும்பான்மைமீனார் மாற்றத்தை ஆதரித்து, அது பற்றிய முடிவு பங்களைக்கழகத்துக்கு விடப்படாமல் அரசியலமைப்பை எடுக்கப்பட வேண்டும் என்று வாதிட்டனர்.¹² சிறுபான்மைமீனார் ஆங்கிலம் தொடர்பும் இடம்பெற வேண்டும் என்று அலுவலர்கள்¹³ அக்காலப் பகுதியில் உயர்கல்வி தொடர்பாக நிலைக்கப்பட்ட ஆணைக்குழுக்கள் போதனாமொழி பற்றித் தெரிவித்த கருத்துக்கள் ஒருநிலைப்பட்டவையாக இருக்கவில்லை. 1959இல் வெளிவான இவ்வகைப் பங்களைக்கழக ஆணைக்குழு பங்களைக்கழகப் பகுதிக்குழுவிடம் அரசுக் கொள்கையைக் கருத்திற்கொண்டு பங்களைக்கழகம் தனது கல்வி அமைப்பினை அதற்குப் பொருத்தமாக அமைக்க வேண்டும் என்று கருதியது.¹⁴ 1953இல் வெளிவான பங்களைக்கழகங்கள் ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை படிமுறையிலான மாற்றமே புத்திசாலித்தனமானதெனவும், அவ்விதமான மாற்றங்கள் தொடர்பான முடிவுகள் அந்தந்தப் பங்களைக்கழகத்திடம் விடப்பட வேண்டும் என்றும் கருதியது.¹⁵ தொழிலுட்பக் கல்வி ஆணைக்குழு, 1953இல் வெளிவான, தனது அறிக்கையில் ஐந்து ஆண்டுகளின்மீது தீர்மானமைய மீளாய்வு செய்வதென்ற நிபந்தனையுடன் ஆங்கில ஊடகத்தைத் தொடர்ந்தும் வைத்திருப்பதை வித்தியார்த்தது.¹⁶ 1964, 1966 ஆண்டுகளில் குரிய அரசுக் கல்வி முன்மொழிவுகள் இரண்டும் அக்கருத்துக்களுக்கு உடன்பட்டாக இருந்தன.¹⁷ அதன்படி பங்களைக்கழகங்கள்

தத்தம் ஊடகங்களைத் தெரிவுசெய்வதற்கு வழிவிடப்பட்டது. இன்றும் அந்த நடைமுறையே உள்ளது. இவையிடமிரு, 1972 பங்களைக்கழகச் சட்டம் அரசுக் கொள்கைக்கேற்ப பங்களைக்கழகங்கள் செயற்பட வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பை வெளிவிட்டாலும்¹⁸ அந்த எதிர்பார்ப்பு; மனை என்பதைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தவில்லை.

1960களில் கல்விமொழிக் கொள்கையில் உருவாக்கத்தில் 1962 தேசியக் கல்வி ஆணைக்குழுவின் கருத்துக்கள் கணிசமான செல்வாக்கினைச் செய்து திறமையான ஏற்கனவே அங்கீகரிக்கப்பட்டு நடைமுறையில் இருந்தான குறிக்கப்பட்ட பாடங்களுக்கு ஆங்கில ஊடகம் என்ற வழக்குக்கு ஆணைக்குழுவின் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். பெரும்பான்மை வான பாடங்கள் தேசியமொழிகளில் கற்பிக்கப்பட ஒருகில பாடங்களை ஆங்கிலத்தில் கற்பிப்பது முன்னுக்குப்பின் முறணான செயல் என அவர்கள் கட்டிக்கொட்டினர். எல்லாப் பாடங்களுக்கும் தேசியமொழிகளே போதனாமொழிகளாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவர்கள் கருத்தாக இருந்தது.¹⁹ அதன்மட்டுமல்லாமல் பறப்புகளும் தோள்களும் ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்த வழங்கப்பட்டிருந்த உரிமை மீள்பெறப்பட வேண்டும் என்றும் அவர்கள் பரிந்துரைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. தமது பின்னகளுக்குக் கல்வி ஊடகமாகத் தேசிய மொழிகளில் ஒன்றினைத் தெரிவுசெய்ய அவ்விரு கழகத்தின்கும் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும் என்பது அவர்கள் வாதம்.²⁰ கன்னடம் கல்வித் துறைகளில் தாம்மொழியைக் கல்வி ஊடகமாகப் பயன்படுத்த வழங்கப்பட்டிருந்த உரிமை மறுக்கப்படும் முயற்சியை இதில் காண்கிறோம். தாம்மொழி ஆங்கிலமாக இருந்த இடங்களில்கூட ஆங்கிலத்தின் உபயோகத்தைப் படிப்படியாக நீக்குவதை அவர்கள் சிபார்சு செய்தனர். தேசியமொழி களை மேலோங்கச் செயல்படுத்தும் அது ஒரு தேசியவாத கருத்தாகட்டாலும், ஆணைக்குழுவின்மீது வாதத்தை ஏற்படுத்தும் போல் 1954

கல்வி வெள்ளை அறிக்கை அமைத்தமை நோக்கத்தக்கது. பெற்றோர் விடுப்பு;சேர்ப்ப போதனைஊடகம் சிங்களம் அய்வது தலிதாக இருக்கும் என்றும், ஆங்கில ஊடகப் பிரிவுகளுக்குப் பாடசாலைகளில் மாணவர்களுக்கு அடுத்த ஆண்டிலிருந்து தீவிரமீடும் என்றும் அது தெரிவித்தது.²¹ 1966 கல்வி வெள்ளை அறிக்கையின்படி சிங்களம் அய்வது தமிழ் போதனைஊடகமாக இருக்கும், ஆங்கிலம் மூலம் கற்பிக்கப்படும் மாணவரின்மேலே குறுக்கீடு ஏற்படக்கூடாது என்பதைக் கூறியமை²² தெளிவற்றதாகக் காணப்பட்டது.

அப்போக்கில் தீவிரத்தை தேசியக் கல்வி ஆணைக்குழுவின்மீது மத்தொரு முன்மொழிவு அமுத்திக் காட்டுகிறது. அது மையமாகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கே இல்லாததை கல்விமொழி பற்றியதாகும். கற்றுள்ள சிங்கள மக்களுடன் இணைப்பு ஏற்படுத்த வேண்டிய தேவையையும், உலக நடைமுறைகளையும் காட்டிக் காட்டி அம் மாணவர்கள் அரசு கருமொழி மூலம் (அன்று சிங்களம் மட்டுந்தான் அரசு கருமொழி) க்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கூறினர்.²³ அந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இல்லாகப் பிரச்சனை அல்ல என்பதும், எந்த நாட்டிலும் அதன் பிரச்சனைகளையாதோர் அந்தநாட்டின் அரசு கருமொழியிலேயே கற்பது நடைமுறை என்பதும் அவர்கள் காட்டிய காரணங்கள். அக்கருத்தை ஆணைக்குழுவில் தாய்மொழி சார்பாளவர்கள் மறுதலித்தனர்.²⁴ அந்தக் குறிப்பிட்ட மக்கள் தொகையினரில் கணிசமானோர் இல்லாகப் பிரச்சனையமை பெற்றிருந்தார்கள் என்பதைக் குழுவின் கருத்திற் கொள்ளத் தவறியமை விமர்சனத்துக்குரியது. ஒட்டுமொத்தமாக தேசியம், அக்காலப்போக்கு அரசியற் நோக்கங்கள் கல்விக்கோட்பாடுகள் குறுக்கீடு வதைவும், தேசியமொழி, ஆட்சிமொழி என்ற சொல்லும் தாய்மொழித் தத்துவத்தை அழக்கி விடுவதைவும் காட்டுகின்றது. அன்றைய அரசியலில் மொழித் தீவிரம் தவறுதல்கி

றின்ற நிலையில், அத்தகைய ஒரு நிலையை இயல்பானதாகவும் எதிர்க்க வேண்டியதாகவும் நோற்றலாம். ஆனால், அது கல்விக்கு குறுக்கிட்டமை நாட்டின் கல்வியின் சாப்பிக்கவேண்டாம்.

தேசியமொழிகளைக் கவையத்திட்டப் பரம்பலில் பாடல்களாகப் புகுத்துவதில் தடைபிழ்வாத இயல்பான வளக்கிப் போக்கினைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. 1940களிலிருந்து ஆரம்ப மட்டத்திலும் இடைநிலை மட்டத்திலும் கற்பிக்கப்படும் பாடல்களாக சிங்களம், தமிழ் இரண்டும் தமக்குரிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. இன்றைய நடைமுறைவில் கமெத. (சாத) உட்பட, காணவதுண்டான பிள்ளைக்குப் பொருத்தவகுப்பு ஒன்றிலிருந்து அவை கட்டாயப் பாடல்களாகக் கற்பப்பட்டுள்ளன. ஆனால், இடைமட்ட காலப் பகுதிகளில் அவற்றைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள பதப் பிரயோகங்களைப் பாரக்கும்போது அதில் அரசியல் நோக்கங்கள் பொறித்திருந்தனவா என்ற கேள்விக்கு இடமில்லை என்று கூறமுடியாது. 1972இல் கல்விச் சீர்திருத்தம் 'புதிய பாதை' சிங்களம்/தமிழ்/தமிழ்மொழி என்ற பதங்களுக்குப் பதிலாக 'கல்வி மொழி' என்ற பிரயோகத்தை மேற்கொண்டமை, அன்றைய அரசியற் குழுவின்மீது அமுத்தங்கள் காரணமாக, தாய்மொழிக்குப் பதிலாக வேறு ஒன்று (அரசு கருமொழி) க்கணைப்பாளம் என்ற சிந்தனையை என்று கேட்கத் தாண்டுவது நியாயமானதே. 1981இல் கல்வித் திருத்த முன்மொழிவுகளில் 'முதலாம் மொழி' என்ற பிரயோகமும் அதே விளக்கியானத்துக்கு இடங்கொடுப்பதை நிராகரிக்க முடியாது. மேலேட்டமான பார்வையில் அம்மாற்றங்கள் பெரிதாகத் தோற்றமளிக்காவிட்டும் இல்லாகக் கொழி வீதியான அரசியல் அமைகளை அவதானிப்பவர் எவரும் அச்சத்தேக்கங்கள் குதார மின்றவை என்று கூறமாட்டார்.

ஆங்கிலத்தின் இடம்

சந்திர இலங்கையின் கல்வி வரலாற்றில் ஆங்கிலத்துக்கு அளிக்கப்பட்ட இடமும் அதன் முக்கியத்துவமும் சாலத்துக் காலம் உயர்ந்தும், தாழ்ந்தும் வந்திருக்கின்றன. சக்கரத்தின் கழற்சியைப் போன்று அதனை நோக்கலாம். ஆங்கிலம் என்ன தேவையை நிறைவு செய்யப் பயன்படுவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டதோ அதற்கேற்றதாக அதன் இடமும் விளங்கியது. தேசிய மொழிகள் முதன்மைபெற்ற சந்தர்ப்பத்திலும், கல்வியில் தொடர்ந்தும் ஊடகமாக அதற்குக் கிடைத்த இடம், அறிவு விருத்திக் கருவியாக அது வாய்க்கிய திறன்கள், சர்வ தேசியத் தொடர்புச் சாதனமாக அதன் உபயோகம், பல்விளக்க குழுக்களிடையே உறவுமொழியாக அது பயன்படும் என்ற நோக்கம் இவை எல்லாம் ஆங்கிலத்துக்குக் கிடைத்த இடத்தைவும் முதன்மைமையவும் தீர்மானித்தன.

தாம்மொழி ஊடகத்தைக் கல்வியில் புகுத்தியபோதும் உள் - ஆரம்ப மட்டத்தில் ஆங்கிலத்தின் தொடர் உபயோகத்துக்கும் கல்வி விசேட குழுவினர் இடங்கொடுத்திருந்தனர். அதேவேளை ஆங்கிலம் ஊடகமாக இல்லாத ஆரம்ப பாடசாலைகளில் அதனை ஒரு பாடமாகக் கற்பிப்பதை அவர்கள் ஆதரித்தனர். அதிலிருந்து ஆங்கிலம் இரண்டாம் மொழியாகக் கட்டாயப்படுத்தப்படும் கொள்கையின் உருவாக்கம் முடிந்தது. ஆங்கிலம் பரவலாகக் கற்பிக்கப்பட்டு 'இரண்டாம் மொழியாக வகுவதனால் அது வரக்கூடுமென்ற சின்னமென்ற நிலை மறைந்து, பொதுவான புரிந்துணர்வின் கருவியாக அது மாறும்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டது.²⁵ பாடசாலை மட்டத்தில் ஒரு பாடமாகவும், பங்காணக்கழக மட்டத்தில் தொடர்ந்தும் ஓர் ஊடகமாகவும் பயன்பட்ட மையம் ஆங்கிலத்தின் செயலாக்குதலுக்கு தளரவில்லை. அது தேசியமொழிகளின் துணையாகச் செயற்படும் எனவும் கல்வியின் விருத்திக்கும் சர்வதேசத் தொடர்புக்கும்

தேவை எனவும் கூறப்பட்டது.²⁶ அரசாங்கம் மொழி ஆணைக்குழுவுக்கும், தேசியமொழி கல்வி உயர்கல்வி ஆணைக்குழுவுக்கும் அதை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிப்பதை ஒத்தும்கொண்டன.²⁷

ஆனால், அதன் கற்பித்தல் நோக்கம், தன்மை என்பவை பற்றிய கொள்கைகளின் நிலையற்றபோக்கு ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், பெற்றோர் அனைவரையும் கயக்கத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளது. 1951ஆம் ஆண்டின் V ஆம் இலக்கக் கல்வி (திருத்த) சட்டம் III ஆம் வகுப்பிலிருந்து இரண்டாம்மொழியாக அதன் கற்பித்தலைக் கட்டாயமாக்கியது. சிரேட்ட, பாடசாலைத் தராதரப் பத்திரத் தேர்வுக்குப் பதிலாக கல்வி பொதுத் தராதர (சாதாரண) தேர்வு அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டமை அதன் கட்டாய கற்றுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. பாடச் சார்பான க.பொ.த. (சாத) தேர்வு முறையில் கட்டாய பாடம் என ஒன்று இல்லை என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. அதன் விளைவாக, கீழ் வகுப்பில் ஆங்கிலக் கல்வியில் அக்கறை குறைந்து அதன் தரத்தின் வீழ்ச்சிக்கும் வழிகொளப்பட்டது.

1950களில் மேலோங்கிக் காணப்பட்ட மொழிவாரியான தேசிய உணர்வு, அதிகார பீடத்தினரின் அக்கறையின்மை என்பன ஆங்கிலத்தின் தேவையு திணைக்குக் காலாடிருந்தன. இயல்பைப் பாடசாலைகளில் ஆங்கிலம் கற்பித்தல் பற்றிய விசாரணைக் குழு V ஆம் வகுப்பிலிருந்து VIII வரை ஆங்கிலம் கட்டாயப்படுத்தப்படுவதை ஆதரித்தது.²⁸ அத்துடன், வசதியுள்ள பாடசாலைகள் V ஆம் வகுப்புக்கு முன்னரே ஆங்கிலத்தைக் கற்பிக்க விரும்பின் அது தடை செய்யப்பட்டமையை, 1951 தேசியக் கல்வி ஆணைக்குழுவின் நிலைப்பாடு மறுகொடிக்குச் சென்றது. அதன் இடைக்கால அறிக்கை ஆங்கிலத்தைக் கட்டாயமாகக் கற்பிப்பதை எதிர்த்தது மட்டுமல்லாமல் விழுப்புடிப் பாடமாகத் தாளும் V ஆம் வகுப்பிலிருந்தே கற்பிப்பதை சிபாரிசு செய்தது. அரசு கடும்

மொழியல்லாத மற்ற எந்த மொழியையும் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் கட்டாயமாக்குவதற்கு அவர்கள் மறுதலையாவிருந்தனர்.²⁹ 1964இல் கல்வி வெள்ளை அறிக்கையும் அதேவுழிநீர் சென்றது. ஆங்கிலம் கட்டாய இரண்டாம் மொழியென்ற வழக்கு நின்று விடும் என அவ் அறிக்கை பிரகடனப் படுத்தியது.³⁰ இரண்டாம் மொழியாக சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் என்பவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றைத் தெரிவுசெய்யும் உரிமை மாணவர்க்கு வழங்கப்பட்டது. அடுத்தவந்த காலகட்டங்களில் ஆங்கிலக் கல்வியை ஆரம்பிக்கும் பகுலம் பற்றி பல்வேறு கருத்துக்கள் மூலக்கைப்பட்டுள்ளும் நடைமுறையில் III ஆம் வகுப்பிலிருந்து கற்பிக்கும் வழக்கமே நிலை பெற்றது.

பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலம் கற்பிப்பதற்கு ஒரு கட்டாய தேவை என்ற அபிப்பிராயம் நெடுங்காலமாக வற்புறுத்தப் பட்டு வந்தது. கல்மொழியில் கல்வி கற்று பல்கலைக்கழகம் டுக்கும் மாணவர்க்கு ஆங்கிலம் துணையாக அணுகும் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. 1959ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழக ஆணைக்குழு ஆங்கிலத்தின் தேவைகளைக் கட்டிக் காட்டியது.³¹ அந்த அடிப்படையில் கலைத் துறையில் பழிலும் மாணவர்க்கும், மருத்துவம், பொறியியல், விஞ்ஞானம் ஆகிய துறைகளில் கதேசிய மொழி ஊடகங்களில் பழிலும் மாணவர்க்கும் ஆங்கிலத் தேர்ச்சியை வளர்க்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் படுகின்றன. பல்கலைக்கழகங்களிலுள்ள ஆங்கிலத் துறைகள் அதற்கான வகுப்புக்களை நடத்துகின்றன. அம் முயற்சிகளின் பலப்பலங்கள் விமர்சனத்துக்குரியன என்பது இன்றைய வதார்த்தம்.

ஆங்கிலத்தைக் கற்பிப்பதன் நோக்கம் பல்கலைக்கழகத்தாகக் காவத்துக்குக் காவம் மாற்றமடைந்துள்ளது. போதனாமொழி மாற்றத்துக்கு முன், பாடமாதும் ஊடகமாதும் விளங்கியபோது, அதன் அறிவுக்காக ஆங்கிலம் கற்பிக்கப்பட்டது. ஊடக அறிதன்மு

மாதியின் ஆங்கிலக் கல்வியின் நோக்கமும் மாறியிருப்பதைக் காணலாம். அறிவு நோக்கத்துக்குப் பதிலாகப் பயன்பாட்டு நோக்குக்கே அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டது. தலைம் வழங்குவதற்குப் பதிலாக நிறைவை வளர்ப்பதற்கும் தொடர்பாடலை உருவாக்குவதற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டன. சர்வதேசியத் தொடர்புக்கும், உலக வந்தகத் தொடர்புகளுக்கும் ஆங்கிலம் விரும்பப்பட்டது. உள்மூர் மட்டத்தில் பல்வின மக்களிடையே உறவுமொழியாக (lingua franca) ஆங்கிலத்தின் செயற்பாடு ஒரு காலகட்டத்தில் மறிக்கப் பட்டது. கல்வியின் போதனாமொழியாக இருந்த அந்தக் காலத்தில் ஆங்கிலம் அதை நிறைவேற்றியது. அந்த உறவுப் பாலம் சமூகத்தில் மேம்பட்டத்திலேயே தொடர்பை ஏற்படுத்தியது. அடிமட்டத்தில் அது கானல் நீராகவே சுழிந்தது.

ஆங்கிலத்தை ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கும் முயற்சி 1950களிலிருந்து சரிவுப்பாதையில் செல்லாதேய வரலாறு காட்டுகின்றது. தேசிய வாழ்வின் அதன் முக்கியத்துவம் குன்றத் தொடங்கியிருந்த கல்வியும் அதற்கான வரவேறு; மக்கத் தொடங்கியது. தேர்ச்சி பெற்ற தரமான ஆசிரியர்கள் இல்லாமலும் அதன் வீழ்ச்சிக்கே காரணமாவீற்று. அப்படிமான நிலையில், ஆங்கிலம் இரண்டாம் மொழியாகப் பரவலாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றது என்பது என்றும் கேலிக்கூரியதாகவே தென்படும். ஆங்கிலத்தின் அந்த நிலையைப் பற்றிப் பேராசிரியர் ஜே. எ. ஜெயகுரியன் "III ஆம் வகுப்பிலும் அதற்கு மேலும் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் கட்டாய ஆங்கிலம் என்பது நாட்டு மக்கள் வீது கமத்தப்பட்ட ஏமாற்று வீத்தையாலும்" என்று 1968இல் விமர்சித்தது.³² இன்றும்குள் பொருள் பொதித்ததாகவே புலப்படுகின்றது.

இரண்டாம் மொழி

இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மொழிகள் வழக்கிலுள்ள ஒரு நாட்டில்

தமக்குள் வேறுபட்ட குழுக்களிடையே தொடர் பாட்டையும் புரிந்துணர்வையும் நிலைநாட்டுவது அவசிய தேவைவராதும், அதற்கு உதவக் கூடியது இரண்டாவது மொழியின் கல்வியாகும். அதற்கான தெரிவை மேற்கொள்ளும் போது வதார்த்தபூர்வமான, தேசிய நிர்மாடத்தடிகள் இணையக்கூடிய, சிந்தனைகள் சுருத்துக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அவற்றுக்கும் புறம்பான நடைமுறைகள் ஒருபோதும் எதிர் பங்கிக்கப்பட்ட பான்னைக் கொடுக்ககாட்டா, இலங்கையின் அனுபவம் அப்படியான ஒன்றேவாகும்.

சுதந்திர இலங்கையில் ஆங்கிலத்தை இரண்டாம்மொழியாகக் கற்பிக்கும் கொணை முன்னெடுக்கப்பட்டமே ஏற்கெனவே குறிப்பிடப்பட்டது. இரண்டாம்மொழி என்ற வடிவில் அது கற்பிக்கப்பட்டாலும், பன்மொழிக் குழுக்களிடையே தொடர்பையும் புரிந்துணர்வையும் ஏற்படுத்துவதற்குப் பொருத்தமானதாக அதன் தோக்கம் வகுக்கப்பட்டவியல்லை. எனவே, அந்த தோக்கில் ஆங்கிலம் தோங்கி கண்டதில் ஆச்சரியமில்லை.

இரண்டாம் மொழியைப் போதிப்பதில் அரசியல் இலாபத்தேடும் முயற்சியை அறுபதுகளில் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அரசுகளும் மொழியாகக் கிங்களைத்தைப் பயன்படுத்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட அந்தக் காலகட்டத்தில் ஏனைய மொழிக் குழுவினருக்குச் சிங்களைத்தைக் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற சுருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. பற்றியிர் ஏற்கனவே சிங்களை அங்கத்து தமீழா இரண்டாம் மொழியாகக் கற்கும் நிலையில் பெரும்பாலும் (சிங்களை) அக்கருத்து தமீழ் பேசும் பக்கம்- தமீழ் களையும் தமீழ்ப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த முன்விய்களையும் - தோக்கியதாக இருந்தது.

அவற்றுள் 1959ஆம் ஆண்டின் இலங்கைப் பல்சனவுக்கழக ஆணைக்குழுவின் ஆலோசனை முந்தியதாகும். பங்களைக் கழகத்திலிருந்து வெளியேறும் பட்டதாரிகள் அரசுத்துறையில் தொழில் தேடுவதான

அரசுகளும் மொழியை அறிந்திருக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு அக்கருத்துக்குப் பின்னணியாக இருந்தது. அக்குழுவின் வெளிநாடு உறுப்பினர் இருவரும் சிங்களை கற்பதற்கான வாதிகள் செய்து கொடுக்கப் படுவதைவும் ஒங்கொரு ஆண்டின் இறுதீநீறும் தகைமையை மதிப்பிட முழுங்குகள் செயல்படுவதைவும் சிபாரிசு செய்தனர்.²³ கட்டாயப்படுத்தல் பற்றி அவர்களுடைய சுருத்துக்கள் கொடுகாட்டவில்லை. ஆணைக் குழுவின் ஒரேயொரு இலங்கையரான முன்றாவது உறுப்பினர் இலங்கைப் பிரசையான ஒங்கொரு மாணவரும் பட்டமளிக்கப் படுவதற்குமுன் அரசுகளும் மொழியில் களும் வகுப்புக்குச் சமமான அறிவைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என விரும்பினார்.²⁴

1961ஆம் ஆண்டுத் தேசியக் கல்வி ஆணைக்குழு கனிட்ட இடைநிலைப் பாடசாலைகளில் எல்லா மாணவர்களுக்கும் அரசுகளும் மொழியைக் கற்றல் கட்டாயமாகக் கப்படுவதை விரும்பியது.²⁵ குழுவின் பெரும் பான்மையினர் அதை ஆதரித்தாலும், குழுவின் தலைவரையும் அதில் இடம்பெற்ற இரண்டு தமீழ் உறுப்பினர்களையும் உள்ளடக்கி, ஏழு உறுப்பினர்கள் கட்டாயமாகக் கற்பிக்கும் கொட்பாட்டிணை எதிர்த்தனர்.²⁶ எனினும், அன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையில், அரசுகளும் மொழியாகக் சிங்களைக் கொண்டுவரப் பட்டதைவருத்துக் காணப்பட்ட கொந்தளிப்பு நிலையில், சிங்களை கட்டாய இரண்டாவது மொழியாகக் கற்பிக்கப்படும் சாத்தியக்கரு இருக்கவில்லை.

1972இல் அரசின் 'கல்வியின் புதிய பாதை' யும் அதே முயற்சியைத் தொடர எத்தனித்தது. மொழிக் கல்வி பற்றிக் குறிப்பிடும்போது தமீழ்மொழி மூலம் கற்றும் பின்னகளுக்குத் 'முன்னேறிய அந்திய மொழியாக' ஆங்கிலமும் ஆட்சிமொழியாகச் சிங்களையும் கற்பித்தல் அவசியமானது²⁷ என்ற சுருத்து அரசியற் கல்ப்பியான ஒன்று எனக் சுருத இடமுள்ளது.

இரண்டாம்மொழி மூலம் மொழி வேறுபாடுகளைக் கொண்டோடுவைய டுரிந்துணர்வை வளர்ப்பது நோக்கணமாக தேசியமொழிகளில் ஒன்று மற்றைய குழுவினருக்கு என்ற மாற்றொழும்கில் கற்பிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். 1956இல் வெளியான தேசியமொழிகளில் உயர்களில் ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை அத்தகைய குறிப்பினை மூலப்படுத்தது¹⁸ நோக்கத்தக்கது. 1956க்கு முன் தமிழ் பள்ளிக்கூடங்களில் சிங்களத்தைக் கற்பிக்கும் தடைமுறை வழக்கில் இருந்தனையும் ஆட்சிமொழி பற்றிய எதிர்ப்புணர்வு காரணமாக அது கைவிடப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த ஆணைக்குழுவின் கருத்துச் செல்கொள்ளப்பட்டிருந்தால் நாட்டில் எத்தனையோ வேதனைகள் சோதனைகள் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். அன்றைய தலைமைத்தரத்துக்கு அது ஒரு பொருட்டாகத் தென்படாது துரதிட்டமாகும்.

இணைப்பு மொழி

கத்திரி இயங்கையில் உருவாக்கப்பட்ட மொழிக் கொள்கைகளும், கல்வி அவற்றை வளர்த்தெடுத்த வகையும், அது தோற்றுவித்த சங்கடமான நிலைமைகளும் 'இணைப்பு மொழி' என்ற புதிய சிந்தனைக்கு வழிகோலின. தமிழ்பேசும் மக்களுக்குக் சிங்களம் பேசும் மக்களுக்குமிடையே, ஒருவரோடொருவர் நெருக்கி, ஒருவரையொருவர் உணர்ந்து ஏற்படும் டுரிந்துணர்வை உறுதிப்படுத்த உதவக்கூடிய சாதனமாக அது கருகொலாம்பட்டது.

அந்நோக்கில் மூலப்பைக்கப்பட்ட கொள்கைகளின் அடிப்படையே அவற்றைத் தோற்கடித்துவிட்டதையே பவன்நோக்குப் பார்வை டுலப்படுத்துகிறது. தடைமுறைவைப் பார்த்தால், எயுக்கிடையே இணைப்பு, எந்தமட்டத்தில் இணைப்பு என்ற எண்ணம் காததிரம் பெறாத சிந்தனைகள் தான் தென்படுகின்றன. சமூகத்தின் அடிமட்டத்திலிருந்து இணைப்பு ஏற்படுத்துவதற்கும்

பரிவாக மேல் மட்டத்தினரிடையே அளவ ஏற்படுத்தவே அவை உருப்பெற்றன. அதுவே அவற்றின் பயலிணமாக அமைந்தது. இயங்கலின் நிலைமைக்குப் பொருத்தமான இணைப்பு மொழி எது என்று தீர்க்கமாகச் சிந்தித்துச் செயற்பட குறுகிய அரசியல் கண்ணோட்டங்கள் இடைவிடாகப் டுருந்து விட்டன.

மொழிவாரியான வேறுபாடுகளைத் தவிர்த்தும் உள்ளங்கள் ஏற்படுகலிலிருந்தே முகிற்று வகுவைதக் காளவாம். 1972இல் கல்வினை புதிய பாணை அளதக் கலனத்திற் கொண்டது. அளாம், பெரும்பான்மைவினர் சிறுபான்மையினர் என்ற பாறுபாட்டையும் கட்டாயப்படுத்தலா அலவது விருப்பத் தெரிவா என்ற மயக்கத்தையும் இடைமில் டுருந்துகொண் அறுமதித்தமை தடைமுறைக்கு உதவக் கூடியதாகத் தெரியலில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல், அரசியல் தேவைகளை ஏம் அவர்கள் கருத்திற்கொண்டமை¹⁹ தெலியை முடிவுகளை எடுப்பனைத் தடுத்து விட்டன.

1977இல் ஆட்சிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசு இணைப்பு மொழி பற்றிக் கருத்து வெலிவிட்டிருந்தது. அவர்கள் ஒரு டுறத்தில் ஆங்கிலத்தைப் பவன்படுத்துவதை ஏம், மறுடுறத்தில் சிங்களம்/ தமிழ் ஆகியவற்றைச் சில பாடசாலைகளில் பரிட்சித்துப் பார்ப்பதை ஏம் சித்தித்தனர். அவற்றுல் இரண்டாவது இணைாத அரசியல் அளவலினால் அடித்துத்தன்ைப்பட்டமை சமகால நிகழவு. எஞ்சி நிற்பது ஆங்கிலத்தின் உபயோகத்தான். 1987இல் இடம்பெற இத்திய - இயங்கை உடல் படிக்கைகளை அமுலாக்குவதற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட அரசியல் யாப்பின் 13ஆவது திருத்தம் தமிழை அரசுகும் மொழியாக உயர்த்தவும் ஆங்கிலத்தை இணைப்பு மொழியாக்கவும் வழி செய்தது.

சமகாலப் போக்குகள் தெலியாக இல்லை. காலத்துக்குக் காலம் விடுக்கப்படும்

பிரகடனங்கள் ஆங்கியத்தைச் சார்ந்து விளங்குவது உண்மைதான். அங்ஙனம் எதையும் கண்டுவிடவேக கருத்திற்கொள்வதாக இல்லை. எமது கல்வி அமைப்பில் ஆங்கியத்துக்கு இடமில்லை என்று எவரும் கருமுடியாது. சிந்திக்கவும் முடியாது. ஆனால், அது இணைப்புகளாக அல்ல, நாட்டு மக்களிடையே சகல மட்டங்களிலும் இணைப்புத் தேவை என்றால் அதற்கு ஏரே ஒரு வழிதான் உண்டு. அது தேசியமொழிகள் இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று மாற்று ஒழுங்கில் மற்றைய குழுவினருக்குக் கற்பிக்கப்படுவதாகும். அப்படியான முடிவை எடுப்பதோ அல்லது நடைமுறைப்படுத்துவதோ, நாட்டின் இன்றைய அரசியல் பின்னணியில், இடமில்லாத கனவாகத் தோற்றலாம். கனவு நனவாக நிலை பெறுமானால் வளமான எதிர்காலம் எம்முள் உண்டு. அதற்கு வேண்டிய முன்பாண்மைவும் துணியும் பொறுப்பில் உள்வாங்கலும் நினைவுபெற வேண்டும்.

எதிர்காலம்

சுடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் கல்வியில் மொழி தொடர்பாக இடம்பெற்ற செயற்பாடுகளையும், முன்னெடுக்கப்பட்ட கொள்கைகளையும் ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்போது நாம் ஒரு முடக்குச் சந்திப்பைப் புகுந்து விட்டோமா என்று எண்ணவே தோன்றுகிறது. திட்டமிடாமல் தோக்கில் வகுக்கப்பட்டாத, காலத்துக்குக் காலம் தோன்றும் நிலைமைகளைச் 'சமாளிக்க' எடுக்கப்பட்ட, நடவடிக்கைகள் உடனடியு் பிரச்சினைகளிலிருந்து விரிபட உதவியிருக்கலாம். ஆனால், பயணம் எங்கு/ எப்படி முடிந்ததுஎன்று முடிவும் நினைவு தெரிகிறதா? பதில் சொல்வது சுடியான.

தாய்மொழியை கல்விமொழி என்று ஆரம்பித்த சித்தனை. தேசிய மொழிக்கு இடங்கொடுக்கும் நிலையில், தன்மைய் கண்டது. தேசியமொழிகள் போதனாமொழிகள் என்ற நடைமுறை பள்ளிக்கூட மட்டத்துடன் நிலைநிறுத்திவிட்டது. தமது கல்வி ஊடகத்தைத்

தீர்மானிக்கும் உரிமை பங்களைக் கழகங்களுக்கு வழங்கப்பட்டதையடுத்துக் கையாளப்பட்ட நடைமுறைகள் இடைநிலை மட்டத்தையும் உயர்ச்சியில் மட்டத்தையும் தொடர்புக்கும் நிலையைத் தோற்றுவித்துள்ளன. பள்ளிக்கூடங்கள் ஆங்கியம், மேற்கத்திய இசை என்பன தவிர்த்த மற்றைய பாடங்கள் எல்லாவற்றையும் தேசிய மொழிகளில் கற்பிக்கின்றன. பங்களைக் கழகங்கள் கையைப் பிட்டுக்கள் தேசியமொழிகளைப் பெரும்பாறும் பாலித்தாலும், என்ன பிட்டுக்கள் ஆங்கியத்தைப் பெருமளவு கையாளுகின்றன.

இடைநிலைக்கும் அப்பால் போதனாமொழி பற்றிய நிலைப்பாடு பின்பரிக்கவேண்டிய உட்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று விளக்குகின்ற கானப்பட வேண்டும். ஏன் இந்த நிலை கருத்து? கொள்கை வகுப்பின் கோட்பாடுகளில் காரும் குறைமான முடியாது. நத்துவார்த்த, உணவியல் கருத்துக்கள், உலக வரகருகள் அனைத்தும் அந்தப் பாதையின் செம்மெறிக்குப் பக்கம் தீன்றன. ஏற்பட்ட தவறு அமுலாகக் குவறில் காணப்பட்ட மயக்கமும் தவக்கமுமாகும்.

கொள்கையை வகுத்த அரசு அதன் நடைமுறைக்கு வேண்டிய அதிகார பலத்தைப் பிரயோகிக்கவில்லை. கல்வி ஊடகமாகத் தேசிய மொழிகள் புகுத்தப்பட்டபோழுதே அதன் வளர்ச்சி எப்படி இருக்கும்/ இருக்க வேண்டும் என்பதைச் சம்பந்தப்பட்ட அந்தனை நிறுவனங்களும் அறிந்திருக்க வேண்டும். ஒரு புறத்தில் அரசும் மற்றுறத்தில் பங்களைக் கழகங்களும் அது தொடர்பாகத் தமக்கிருந்த பொறுப்பினால் கவனத்திற்கொள்ளவில்லை. 1951இல் க்ஷம் தொழில் தொடக்கப்பட்ட மொழிமாற்றத்தை உரிமையுறையில் நடைமுறைப்படுத்த முடியவில்லை. பங்களைக் கழகங்கள், அரசிடமிருந்து உரிமையைப் பெற்றிருந்தாலும், தேசிய திரோட்டத்திலிருந்து பிரிந்துவிட்டன. பல்வேறு காரணங்களுக்காக அரசு காட்டிய உறுதியின்மை இன்றைய இரண்டுக்கெட்டான நிலையைத் தோற்றுவித்துள்ளது.

பய்களையக்கொடுக்க கல்விக்கு வேண்டிய நூல்களும் ஆசிரியர்களுக்கும் தேசியமொழிகளில் இயல்பை என்று கூறப்பட்ட வாதம் நூற்பது ஆன்றோராகியும் இன்றும் தொடர்வின்றது. கல்விசார் கொள்ளைவலகுபீய், அநுபலக்கல்யில், பல்பணயக்கொடுக்கப்படுகின்ற கணிசமான பங்கும், பொறுப்பும், உடனடியும் உள்ளது. மாற்றத்துக்கு வேண்டிய ஆயத்தத்தைச் செய்திருக்க வேண்டிய அவை வேண்டியதற்குமே சான்று உள்ளது. அதன் விளைவாகப் பல்பணயக்கொடுக்க கல்வியில் முழுமையின்மை, திட்டவாட்டமான அறிவுறுத்தல்மீறல் விடுதல் தவறிய தேசியத் தலைமைத்துவமும் உடனடிகளிலிருந்து பின் வர்ப்பின் மூலமேயும் இந்நகல் கையறு நிலைக்குக் காரணம் என்பது சான்று பொருத்தம்.

தேசியமொழிகளுக்கிடமான கல்விக்கு ஆங்கிலம் துணையாக அமைவும் என்ற கருது கோணம் செயற்படுத்த அது பண்படுத்தப் படவில்லை. அதற்கென்ற முறையில் ஆங்கிலக் கல்வி வளர்க்கப்படவில்லை. அம்முறையில் ஆங்கிலத்துக்கு விசேட இடம் உள்ளது என்பது உண்மைதான். வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் அந்நிய மொழிகளில் முன்னேற்றமடைந்த மொழிகளைத் தமது கலைத் திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்வது இப்படியான ஒரு நோக்கியேயேயாகும். இதை நாமும் கருத்திற் கொள்ளலாம். தேசிய மொழிப் பற்றும் அதில் நீரெழும் ஆங்கில வெறுப்பாக மாறக்கூடாது. எமது கல்வியில் கணிசமான செல்வாக்காகவும் வெளிவருவது என ஒரேயொரு தொடர்பாகவும் உள்ள அனைத்து குறுகிய மொழியுணர்வுகளுக்காகப் புறக்கணிக்கக்கூடாது அப்படியான செயல், அரசியல், பொருளாதார, அறிவியல் துறைகள் எல்லாவற்றிலும் எம்மை ஓரங்கட்டி விடுதல்.

ஆங்கிலக் கல்வியின் நடைமுறை இயல்புகளில் திருத்திகரமாக அமைவவில்லை என்பதே உண்மை. கற்பீக்கும் முறைகளின் கீழ்நிலைமையும் மேற்கொள்ளப்பட்ட கல்விப் புளரமையையும் ஆங்கிலத்தின் கட்டாயத்தை நியாயப்படுத்தலைக் குறைத்துவிட்டமையும் அதற்கான காரணங்களாகலாம். 1937 தேசியக்

கல்வி ஆணைக்குழு முன் வைத்துள்ள கோணங்கள்⁴⁰ ஆங்கிலத்துக்குப் புத்துரிமை, முயல்வின்றன. பாடத்திட்டங்களின் சீரமைப்பு, ஆசிரிய வளர்ச்சியை மேம்படுத்துதல் வாய்ப்புக்கள் ஆகிய வழிகளில் ஆங்கிலக் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்தத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. உபொ.த. (உ.த) மாணவர் ஒய்வொருவரும் ஆங்கிலத்தைக் கற்கவேண்டும் என்ற ஆலோசனை⁴¹ பல்பணயக்கொடுத்தல் தேசிய மொழி கடைசியில் செழிப்புக்குத் துணை போடும் என்பது நியாயமான தம்பிக்கையாகும். இதை வரவேற்றவேண்டி, அதை வறுப்படுத்தி வந்தது உயர்கல்வியைத் தொடர விருப்பியோர் உபொ.த. (சா.த) வகுப்பில் ஆங்கிலத்தின் சிந்தி யடைதலை அடிப்படையாகக் கொள்ள தரக்கூடாது.

மக்களிடையே இணைப்பை ஏற்படுத்த முன்வெடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள் நிறைவேறும் சாத்தியக்கருவிகள் தென்படவில்லை. உணர்ச்சி கருத்துக்கும் அப்பால் நின்று சிந்திக்கப்பட வேண்டிய அத்தகைய பிரச்சினைகள், முருகி விட்டப்பட்ட அரசியல் நோக்கங்களுக்காக, குறுகிய வட்டத்திற்குள்ளேயே அணுகப்படுகின்றன. நாட்டின் எதிர்கால நிலைமைக்கு சிறிதளவு துணைச்சலான நீர்மணங்களை எடுப்பதற்குக் காலம் இன்றும் கடந்துவிடவில்லை. இது சம்பந்தமான தேசியக் கல்வி ஆணைக்குழுவின் கருத்துக்கள் கவனத்துக்குரியவை. இரண்டாவது தேசியமொழி தமிழ் பேசும் மாணவர்க்குச் சிங்களமும், சிங்களம் பேசும் மாணவர்க்குத் தமிழும் கற்பித்தல், ஆசிரியர்கள் கிடைக்கும் போது, கண்ட இடைநிலை மட்டத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.⁴² கருத்தின் செம்மை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டாலும் 'ஆசிரியர்கள் கிடைத்தால்' என்ற நிலைப்பாடு ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதல்ல. அதைத் தேடி வேண்டிய பொறுப்பினும் சுடப்பாட்டியுயிருக்கு அரக்க விவகிரகொள்ள முடியுமாது. அதே இரண்டாவது தேசியமொழி சிரேஷ்ட இடைநிலை மட்டத்தில் விருப்பியப் பாடமாகப் புண்படுத்தப்படும் அவர்கள் எண்ணமாகும்.

ஒட்டுமொத்தப் பார்வையில், கடந்த சூழ்பது ஆளாளுகும் கல்வியில் மொழி பற்றிய எமது அனுபவங்களைச் செழிக்கச் செய்துள்ளன. விளைவுகளில் நிறை/குறைகள் ஏட்டிக்கூடப் போட்டியாக அமைந்துள்ளன. சுதந்திர இன்றையடிமீள் நாட்டுக் கோட்

பாட்டிள் அடிப்படைகள் வேறு பாணையை வகுத்திருக்க முடியாது. குறுக்கே நோன்றிய தடைகள் முட்டுக்கட்டை நிலைக்குத் தர்வீ விட்டன. அவற்றைய் பொருத்தமான முறையில் தாண்டிய பணத்ததை நிறைவு; செய்வதெவ்வை எதிர்க்காயம் தங்கியுள்ளது.

ஆக்குழிப்புகள்

- 1) *Report of the Commission on the System of Education in Ceylon* SP XXVIII of 1929, pp. 78 - 79.
- 2) *Report of the Special Committee on Education* SP XXIV of 1943, p. 42.
- 3) *Ibid.*, pp. 40 - 41.
- 4) *Hansard* (SC), 30th May 1944, p. 838.
- 5) *Hansard* (SC) 23rd January 1945, col.423.
- 6) *Report of the Select Committee of the State Council on Sinhalese and Tamil as official Languages* SP XXII of 1946, pp. 6-7.
- 7) *Education (Amendment) Act*, No. 5 of 1951, Reg.5.
- 8) *Report of the Committee on National Languages as media of Instruction* SP I of 1954.
- 9) *Report of the Commission on Higher Education in the National Languages* SP X of 1956, appendix D, p.217.
- 10) *Ibid.*, Appendix VI (Annex. A) pp. 157 - 158.
- 11) See (a) *The Ceylon Teacher*, Vol. VI, No. 76, Dec. 1952, p. 163.
(b) *Jl. NESC*, Vol.III, No. 4, Nov. 1954, pp. 21-22.
(c) *Jl. NESC*, Vol. V, No. 4, Nov. 1956, pp. 23-26.
- 12) SP X of 1956, *Op.cit.*, pp. 76-77.
- 13) *Ibid.*, p. 201, pp. 204 - 205.
- 14) *Report of the Ceylon University Commission*, 1959, SP XXIII of 1959, p. 133.
- 15) *Report of the Universities Commission*, 1962.
- 16) *Report of the Commission of Inquiry on Technical Education*, SP X of 1963, pp. 152 - 153.
- 17) (a) *Proposals for a National System of Education*, 1964.
(b) *Proposals for Reforms in General and Technical Education*, 1966.
- 18) *Ceylon University Education Act*, 1972, p. 74.
- 19) *Interim Report of the National Education Commission* SP I of 1962, p. 12.
- 20) *Ibid*
- 21) *Proposals for a National System of Education*, 1964, p.12.